

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/22/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112011378
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Mozner
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8112011378.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Františka Moznera a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Mariána Sninského na verejnom zasadnutí konanom 2. marca 2016 v Prešove takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku na podklade odvolania obž. T. X. zrušuje rozsudok Okresného súdu Prešov z 20. marca 2015, sp. zn. 5T/105/2012.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku v spojení s § 285 písm. b) Tr. poriadku

obž. T. X., nar. XX. N. XXXX v W., trvale bytom W. X. 3, B.,

oslobodzuje

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Prešov z 2. októbra 2012, sp. zn. 1Pv 911/11, ktorá bola na neho podaná 4. októbra 2012 pre zločin skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, že v obci F., okres W., v prevádzke chaty P. za obdobie od 1. apríla 2010 do 15. augusta 2010 ako osoba, ktorá bola na základe generálnej plnej moci z 31. marca 2010 zodpovedná za vedenie účtovníctva v spoločnosti B. F. - V., F. č. XXX/X, XXX XX K., IČO:XX XXX XXX, riadne a úplne nezaúčtoval všetky príjmy v dennom výkaze obrátov platiteľa dane z pridanej hodnoty a ani nerobil za všetky dni denné správy DPT, kde trestné konanie vedené na Okresnom riaditeľstve Policajného zboru, Odbore kriminálnej polície Prešov pod sp. zn. ORP-449/OEK-PO-2011 vo veci prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona bolo z dôvodu nevedenia účtovníctva a z toho plynúcej nemožnosti preukázania výšky tržieb a účelu ich použitia podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku zastavené, pretože skutok nie je trestným činom.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom z 20. marca 2015, sp. zn. 5T/105/2012, uznal obž. T. X. vinným zo zločinu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Tr. zákona, ktorý mal spáchať tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 259 ods. 3 Tr. zákona a podľa § 56 ods. 1 Tr. zákona peňažný trest vo výmere 300,- eur. Zároveň pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere tri mesiace. Okrem toho mu podľa § 61 ods. 2 Tr. zákona uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu konateľa obchodnej spoločnosti po dobu osemnásť mesiacov. Napokon podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku (správne § 288 ods. 1 Tr. poriadku) pošk. B. F. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Ihneď po vyhlásení tohto rozsudku podal proti nemu obž. T. X. odvolanie, ktorého rozsah vymedzil tak, že toto smeruje proti výrokom o vine a treste. V dodatočne, prostredníctvom obhajcu predložených dôvodov namieta, že napadnutý rozsudok vychádza z hodnotenia dôkazov, ktoré odporuje základným zásadám trestného konania. Okresný súd sa pritom podľa odvolateľa dostatočne nevysporiadal s argumentami obhajoby v dôsledku čoho je jeho rozsudok nepreskúmateľný. Poukazuje na to, že z priebehu konania a z napádaného rozsudku nie je jasné, ako súd mohol jednoznačne konštatovať jeho úmyselné zavinenie. V tejto súvislosti uviedol, že pred okresným súdom potvrdil spôsob, akým zabezpečoval chod chaty, pričom nerobil uzávierky, keď nebola tržba, pretože sa domnieval, že to nie je potrebné. Zdôraznil, že vedomosťami a skúsenosťami nie je ekonóm ani účtovník. Namieta, že to, že súčasťou jeho pracovných povinností malo byť aj vedenie účtovníctva, si okresný súd osvojil, hoci to vyplýva, iba z výsluchu poškodeného. Tento podľa odvolateľa zjavne neuvádzal pravdu, keď tvrdil, že tieto jeho povinnosti sú špecifikované v pracovnej zmluve a v splnomocnení. O takej jeho povinnosti nevedela ani svedkyňa J. F. R.. Pokiaľ ide záver okresného súdu, že bol vo veci vedenia účtovníctva poverená osoba, tento podľa neho vychádzal z nesprávnych predpokladov najmä v otázke pochopenia zmyslu a účelu inštitútu plnomocenstva. Upriamuje pritom pozornosť na rozdiel medzi plnomocnenstvom, ktoré je jednostranným právnym úkonom splnomocniteľa a dohodou o plnomocnenstve a tvrdí, že okresný súd zmätočne spája existenciu plnomocenstva a jeho pracovných povinností. Vystavenú plnú moc pritom chápal ako nevyhnutnú pre prípad, kedy bude potrebné konať v mene firmy voči tretím osobám, keďže poškodený odchádzal do zahraničia. Zároveň vyslovil názor, že ak vedenie účtovníctva nebolo spoľahlivým spôsobom zabezpečené, nemôže to byť v žiadnom prípade na jeho trestný postih ako zamestnanca, ktorý takú činnosť nemal v popise práce. Zdôraznil tiež, že o povinnosti vedenia účtovníctva nebol nijako poškodeným poučený ani zaškolený a viedol ho takým spôsobom, akým vzhľadom na svoje schopnosti a znalosti vedel. Okresný súd opomenul podľa odvolateľa pri vyhodnotení skutkovej stránky veci prihliadnuť na fakt, že celé podnikanie poškodeného bolo nanajvýš nezodpovedné a chaotické. So zreteľom na uvedené zastáva odvolateľ názor, že za použitia základnej zásady trestného konania in dubio pro reo nie je predstaviiteľné, aby bolo jeho zavinenie posúdené ako úmyselné. On sa podľa svojich schopností snažil udržať chod prevádzky. To, že mal pochybiť pri niektorých úkonoch, za ktoré nebol ani výslovne zodpovedný a o ich presnom spôsobe vykonania ani poučený, pričom z toho má byť odvodený jeho priamy úmysel spolu s osobitnou pohnútkou, je v právnom štáte, podľa odvolateľa, neprípustným javom. Napokon obžalovaný vznáša výhrady voči odôvodneniu napadnutého rozsudku, v ktorom podľa neho absentuje vyčerpávajúce odôvodnenie, ktoré je podľa neho nielen výrazom svojvôle súdu, ale má za následok aj absenciu potrebného zadosťučinenia pre neho ako obžalovaného, ktorý má byť odsúdený za úmyselný trestný čin bez toho, aby sa súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami. V podstate z týchto dôvodov obžalovaný navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie alebo ho spod obžaloby oslobodiť. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd preskúmal na podklade uvedeného odvolania, ktoré bolo podané oprávnenou osobou včas, v súlade s § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Po takto vykonanom prieskume a po doplnení konania dôkazmi nevyhnutnými na to, aby mohol o podanom odvolaní rozhodnúť, dospel k záveru, že odvolanie obž. T. X. je dôvodné, pretože okresný súd sa vôbec nevysporiadal s okolnosťami významnými pre rozhodnutie v dôsledku čoho bol napadnutým rozsudkom porušený Trestný zákon [§ 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. poriadku].

Predovšetkým je nutné prisvedčiť odvolateľovi v tom smere, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný. Z jeho odôvodnenia totiž vôbec nemožno zistiť akými úvahami sa prvostupňový súd spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ani to, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Okresný súd sa obmedzil iba na to, že prepísal obsah výpovedí jednotlivých osôb, miestami doslovne v priamej reči, čo je v rozpore s § 168 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého súd v odôvodnení stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o aké dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, a následne konštatoval v podstate len to, že podľa jeho názoru bol tento prečin (správne zločin) preukázaný na základe výpovede svedkov, ale aj výpovede obžalovaného.

Treba pritom zdôrazniť, že skutkový záver prvostupňového súdu, podľa ktorého bol odvolateľ osobou zodpovednou za vedenie účtovníctva podnikateľského subjektu B. F. - V., nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní.

Uvedené nevyplýva ani z plnej moci, ktorú poškodený 31. marca 2010 udelil obžalovanému (č. I. 45) a už vôbec nie z Dohody o vykonaní práce, ktorú s obžalovaným uzavrel 30. marca 2010 B. F. (č. I. 145). Podľa tejto dohody mal totiž obžalovaný ako výpomocný pracovník v období od 1. apríla do 31. decembra 2010 podľa potrieb zamestnávateľa vykonávať upratovanie priestorov, izieb, baru a prislúchajúcich priestorov, úpravu okolia chaty, podávanie nápojov zákazníkom, zber a umývanie pohárov, šálok a pod., vydávanie prádla zákazníkom, zber, triedenie a skladanie použitého prádla. Pokiaľ svedok B. F. ďalej tvrdí, že obžalovaný mal zapisovať všetky tržby, zdokladovať faktúry a posilať ich jeho ekonómke, vôbec to nekorešponduje s jej výpoveďou. Svedkyňa J.. F. R. pred súdom na rozdiel od svedka uviedla, že mala pre neho spracovať iba mzdové záležitosti, čomu zodpovedá e-mailová komunikácia medzi ňou a obžalovaným, ktorá je súčasťou spisu. Opodstatnenou je tiež námietka odvolateľa, že nebol zabezpečený žiaden dôkaz preukazujúci, aby bol akokoľvek poučený o tom ako má viesť, resp. spracovávať účtovnú agendu.

Za takejto dôkaznej situácie konanie obžalovaného spočívajúce v tom, že pri nulovej tržbe nerobil uzávierky, pretože nevedel, že je to potrebné, a niektoré pásky z registračnej pokladne len zakladal do knihy a nelepil ich, nenapĺňa znaky skutkovej podstaty zločinu skresľovania údajov hospodárskej a obchodnej evidencie podľa § 259 ods. 1 písm. c), ods. 2 písm. b), ods. 3 písm. c) Tr. zákona spočívajúceho v tom, že obžalovaný úmyselne nevedol podklady slúžiace na kontrolu účtovníctva a čin spáchal v úmysle zakryť iný trestný čin.

Odvolací súd preto zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, že obž. T. X. oslobodil spod obžaloby, pretože skutok kladený mu za vinu nie je trestným činom.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.